WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 6 marca 2008 r. *

W sprawie C-98/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 19 lutego 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 lutego 2007 r., w postępowaniu:

Nordania Finans A/S,

BG Factoring A/S

przeciwko

Skatteministeriet,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, G. Arestis, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász i J. Malenovský (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: C. Strömholm, administrator,

* Język postępowania: duński.

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 grudnia 2007 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Nordania Finans A/S oraz BG Factoring A/S przez H.S. Hansena oraz T.K. Kristjánssona, advokater,

— w imieniu rządu duńskiego przez B. Weis Fogh, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez K. Lundgaarda Hansena, advokat,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez D. Triantafylloua oraz S. Schønberga, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1, zwanej dalej „szóstą dyrektywą").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Nordania Finans A/S (zwaną dalej „Nordanią Finans") i BG Factoring A/S (zwaną dalej „BG Factoring"), następcami prawnymi BG Erhvervsfinans A/S (zwanej dalej „Erhvervsfinans") — wszystkie trzy podmioty będące spółkami prawa duńskiego — a Skatteministeriet (ministrem ds. podatków i akcyzy) dotyczącego prawa do częściowego odliczenia podatku od wartości dodanej (zwanego dalej „podatkiem VAT"), którego Erhvervsfinans mogła dochodzić z tytułu kosztów ogólnych.

Ramy prawne

Przepisy wspólnotowe

3 Zgodnie z dwunastym motywem szóstej dyrektywy:

„[…] zasady dotyczące odliczeń powinny zostać zharmonizowane w stopniu, który miałby wpływ na wysokość pobieranych kwot; część podlegająca odliczeniu powinna być naliczana w podobny sposób we wszystkich państwach członkowskich".

4 Artykuł 17 ust. 5 szóstej dyrektywy stanowi:

„W odniesieniu do towarów i usług, które mają być wykorzystane przez podatnika tak w przypadku transakcji określonych w ust. 2 i 3, dla których podatek [VAT] podlega odliczeniu, jak też transakcji, dla których podatek nie podlega odliczeniu, odliczenie będzie dotyczyło tylko takiej części podatku [VAT], jaki przypada na kwotę tych pierwszych transakcji.

Ta część podlegająca odliczeniu zostanie ustalona, zgodnie z art. 19, dla wszystkich transakcji przeprowadzanych przez podatnika.

[…]".

5 Artykuł 19 szóstej dyrektywy, zatytułowany „Obliczanie części podlegającej odliczeniu", jest sformułowany następująco:

„1. Na część podlegającą odliczeniu na podstawie art. 17 ust. 5 akapit pierwszy składać się będzie proporcja mająca [ułamek mający]:

— jako licznik całkowitą kwotę, poza podatkiem [VAT], obrotu w danym roku uzyskanego z transakcji, do których stosuje się odliczenie podatku [VAT] zgodnie z art. 17 ust. 2 i 3,

— jako mianownik całkowitą kwotę, poza podatkiem [VAT], obrotu w danym roku uzyskanego z transakcji uwzględnionych w liczniku oraz transakcji, dla których nie przysługuje odliczenie podatku [VAT]. Państwa członkowskie mogą również włączyć do mianownika kwotę subwencji innych niż określone w art. 11 część A ust. 1 lit. a).

Część podlegająca odliczeniu będzie ustalana w stosunku procentowym w skali rocznej oraz zaokrąglona w górę do pełnej kwoty procentowej.

2. Na zasadzie odstępstwa przepisów ust. 1 z kwoty, od której oblicza się część podlegającą odliczeniu, będą wyłączone kwoty obrotu uzyskane z dostawy dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swojej firmie [w swoim przedsiębiorstwie]. Kwoty obrotu uzyskane z transakcji określonych w art. 13 część B lit. d), jeśli chodzi o transakcje okazjonalne, oraz okazjonalne transakcje związane z obrotem nieruchomościami i finansami są również wyłączone. W przypadkach, w których państwa członkowskie korzystają z określonej w art. 20 ust. 5 możliwości niewymagania korekty w odniesieniu do dóbr inwestycyjnych, mogą one uwzględnić przy obliczaniu części podlegającej odliczeniu sprzedaż dóbr inwestycyjnych.

[…]".

6 Artykuł 20 szóstej dyrektywy, który ustala określone zasady dotyczące korekty odliczeń, przewiduje:

„1. Wstępne odliczenie korygowane jest zgodnie z procedurami ustalonymi przez państwa członkowskie […].

[…]

2. W przypadku dóbr inwestycyjnych korekta będzie obejmować okres pięciu lat, włącznie z rokiem, w którym towary zostały nabyte lub wyprodukowane […].

[…]

3. W przypadku dostawy w okresie objętym korektą [następującej w okresie korekty] dobra inwestycyjne są uznawane za nadal wykorzystywane do działalności gospodarczej podatnika aż do momentu zamknięcia okresu objętego korektą [okresu korekty] […].

[…]

4. Do celów stosowania przepisów ust. 2 i 3 państwa członkowskie mogą:

— określić pojęcie dóbr inwestycyjnych,

[…]

5. Jeśli w jednym z państw członkowskich efekt stosowania przepisów ust. 2 i 3 miałby być mało znaczący, państwo członkowskie może, z zastrzeżeniem konsultacji przewidzianych w art. 29, zrezygnować z zastosowania przepisów tych ustępów ze względu na potrzebę uniknięcia zakłócenia konkurencji, ogólne efekty stosowania podatku w zainteresowanym państwie członkowskim i potrzebę uproszczeń administracyjnych.

[…]".

Przepisy krajowe

7 Momsloven (ustawa o podatku VAT) transponuje szóstą dyrektywę. Zgodnie z art. 38 ust. 1 tej ustawy w wersji z dnia 18 maja 1994 r.:

„W odniesieniu do towarów i usług, które są wykorzystywane przez zarejestrowane przedsiębiorstwo zarówno do celów, z którymi wiąże się prawo do odliczenia na podstawie art. 37, jak i do innych celów, odliczeniu podlega ta część podatku, która jest proporcjonalna do obrotu osiągniętego z działalności podlegającej rejestracji. Przy obliczaniu obrotu nie uwzględnia się obrotu związanego z dostawą dóbr inwestycyjnych, które są wykorzystywane na potrzeby przedsiębiorstwa. Za dobra inwestycyjne uważa się maszyny, wyposażenie oraz podobne aktywa przedsiębiorstwa, których cena sprzedaży (bez podatku, o którym mowa w niniejszej ustawie), przewyższa 50 000 DKK [poczynając od 1996 r. 75 000 DKK] […]".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

8 Nordania Finans i BG Factoring są dwiema spółkami należącymi do tej samej grupy, które powstały w wyniku zmian struktury grupy po likwidacji Erhvervsfinans w 2001 r.

9 W okresie obejmującym lata 1995–1998 Erhvervsfinans wykonywała działalność polegającą na oddawaniu w leasing pojazdów samochodowych, podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT. W 1998 r. działalność ta objęła 4500 samochodów. Erhvervsfinans świadczyła również usługi finansowe zwolnione od podatku VAT. Była

zatem zobowiązana do obliczania części podatku podlegającej odliczeniu w celu ustalenia kwoty, której dotyczyło prawo do częściowego odliczenia podatku VAT, jakiego mogła dochodzić z tytułu ogólnych kosztów.

10 W ramach tego obliczenia Erhvervsfinans uwzględniła obroty wynikające ze sprzedaży pojazdów po zakończeniu umów leasingu. Uznała ona bowiem, że pojazdy te nie stanowiły „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", w rozumieniu art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy.

11 Decyzją z dnia 17 listopada 1999 r. duńskie lokalne organy podatkowe sprzeciwiły się tej ocenie, uznając, że pojazdy te stanowią tego rodzaju dobra, a zatem obroty wynikające z ich sprzedaży nie mogą być uwzględnione w ramach obliczania części podlegającej odliczeniu.

12 Erhvervsfinans zaskarżyła tę decyzję do Landsskatteret (sądu ds. podatkowych), który postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2001 r. potwierdził stanowisko spółki.

13 Skatteministeriet wniósł odwołanie od tego postanowienia do Østre Landsret (wschodniego sądu okręgowego), który uznając, że sporne pojazdy stanowią dobra inwestycyjne, zmienił rozstrzygnięcie Landsskatteret wyrokiem z dnia 16 grudnia 2003 r.

14 Nordania Finans i BG Factoring, które w międzyczasie wstąpiły w prawa i obowiązki Erhvervsfinans, zaskarżyły ten wyrok do Højesteret (sądu najwyższego) w dniu 9 lutego 2004 r.

15 W tych okolicznościach Højesteret postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy pojęcie »dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie«, zawarte w art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy […] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono rzeczy, które przedsiębiorstwo leasingowe nabywa zarówno w celu oddania w leasing, jak i w celu odsprzedaży po zakończeniu umów leasingu?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

16 Zwracając się z tym pytaniem, sąd krajowy dąży w istocie do ustalenia, czy art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", obejmuje pojazdy, które tak jak w postępowaniu przed tym sądem przedsiębiorstwo leasingowe nabywa w celu oddania ich w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umów leasingu.

17 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w celu ustalenia zakresu przepisu prawa wspólnotowego należy mieć na uwadze jednocześnie jego treść, kontekst oraz jego cele (wyroki z dnia 15 października 1992 r. w sprawie C-162/91 Tenuta il Bosco, Rec. s. I-5279, pkt 11, z dnia 16 stycznia 2003 r. w sprawie C-315/00 Maierhofer, Rec. s. I-563, pkt 27 oraz z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie C-280/04 Jyske Finans, Zb.Orz. s. I-10683, pkt 34). Ponadto zarówno względy jednolitego stosowania prawa wspólnotowego, jak i zasady równości wskazują na to, że treści przepisu prawa wspólnotowego, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia jego znaczenia i zakresu, należy zwykle nadać w całej Wspólnocie autonomiczną i jednolitą wykładnię, którą należy ustalić, uwzględniając kontekst przepisu i cel danego uregulowania (zob. w szczególności wyroki

z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawie C-321/02 Harbs, Zb.Orz. s. I-7101, pkt 28, oraz z dnia 18 listopada 2007 r. w sprawie C-195/06 Österreichischer Rundfunk, Zb.Orz. s. I-8817, pkt 24).

18 W tym miejscu należy stwierdzić, że art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy nie zawiera żadnego wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich dla określenia jego znaczenia i zakresu oraz że sama jego treść nie pozwala stwierdzić z pewnością, że obejmuje dobra takie jak te będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym. W tych okolicznościach należy zatem uwzględnić kontekst i cele tego przepisu.

19 W odniesieniu do kontekstu należy przypomnieć, że art. 19 szóstej dyrektywy stanowi część jej tytułu XI, poświęconego systemowi odliczeń. Prawo do odliczenia określone w art. 17 ust. 2 tej dyrektywy, które dotyczy podatku naliczonego obciążającego towary lub usługi wykorzystane przez podatnika na potrzeby jego czynności podlegających opodatkowaniu, ma na celu całkowite uwolnienie przedsiębiorcy od ciężaru podatku VAT należnego lub zapłaconego w ramach jego całej działalności gospodarczej. Wspólny system podatku VAT gwarantuje w ten sposób w zakresie ciężaru podatkowego całkowitą neutralność jakiejkolwiek działalności gospodarczej — niezależnie od jej celu lub wyników — pod warunkiem że co do zasady podlega ona sama podatkowi VAT (zob. podobnie w szczególności wyrok z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie C-435/05 Investrand, Zb.Orz. s. I-1315, pkt 22 i powołane orzecznictwo).

20 Gdy podatnik jednocześnie wykonuje czynności opodatkowane, dla których podatek VAT podlega odliczeniu, jak też czynności zwolnione z podatku, dla których podatek nie podlega odliczeniu, art. 17 ust. 5 szóstej dyrektywy przewiduje, że odliczenie będzie dotyczyło tylko takiej części podatku VAT, jaka przypada na kwotę czynności opodatkowanych. Ta część podlegająca odliczeniu jest obliczana według metod określonych w art. 19 tej dyrektywy. Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 65 swojej opinii, przepisy te mają na celu umożliwienie podatnikowi, który nabywa towary

lub usługi do jednoczesnego wykonywania działalności opodatkowanej i zwolnionej z podatku, odliczenia w całości części podatku VAT obciążającego nabycie tych towarów lub tych usług uważanego za odpowiadający części, w jakiej są one wykorzystywane na potrzeby działalności opodatkowanej.

21 W tym kontekście ust. 1 art. 19 szóstej dyrektywy przewiduje, że część podlegającą odliczeniu stanowić będzie ułamek mający jako licznik kwotę obrotu uzyskanego z czynności opodatkowanych, a jako mianownik całkowitą kwotę obrotu w danym przypadku uzyskanego z określonych subwencji, natomiast ust. 2 tego artykułu stanowi, że na zasadzie odstępstwa będą wyłączone kwoty obrotu uzyskane z dostawy dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie, lub z okazjonalnych czynności związanych z obrotem nieruchomościami i finansami.

22 Cel tego ust. 2 wynika z uzasadnienia propozycji szóstej dyrektywy przedstawionej Radzie Wspólnot Europejskich przez Komisję Wspólnot Europejskich w dniu 29 czerwca 1973 r. (zob. Biuletyn Wspólnot Europejskich, dodatek 11/73, s. 20), zgodnie z którym „elementy określone w tym ustępie należy wyłączyć z obliczania części podlegającej odliczeniu w celu uniknięcia możliwości zniekształcenia faktycznego znaczenia, w przypadku gdy takie elementy nie odzwierciedlają działalności gospodarczej podatnika. Jest tak w przypadku sprzedaży dóbr inwestycyjnych i czynności związanych z obrotem nieruchomości lub finansami, które są wykonywane tylko okazjonalnie, to jest mają jedynie znaczenie drugorzędne lub incydentalne w odniesieniu do łącznego obrotu przedsiębiorstwa. Czynności te są ponadto wyłączone tylko wówczas, gdy nie stanowią zwykłej działalności gospodarczej podatnika".

23 W tym zakresie Trybunał orzekł już, że brak włączenia okazjonalnych czynności finansowych do mianownika ułamka wykorzystywanego do obliczania proporcji zgodnie z art. 19 szóstej dyrektywy ma na celu zapewnienie przestrzegania celu całkowitej neutralności, jaką gwarantuje wspólny system podatku VAT. Gdyby

wszystkie wyniki czynności finansowych podatnika związanych z działalnością podlegającą opodatkowaniu miały zostać włączone do tego mianownika, nawet jeżeli uzyskanie takich wyników nie oznaczałoby żadnego wykorzystania towarów lub usług, w odniesieniu do których jest należny podatek VAT, lub w każdym razie oznaczałoby jedynie bardzo ograniczone wykorzystanie, obliczenie odliczenia byłoby zniekształcone (wyrok z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie C-306/94 Régie dauphinoise, Rec. s. I-3695, pkt 21).

24 Przyjmując regulację art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy, prawodawca wspólnotowy zamierzał zatem wyłączyć z obliczenia proporcji obrót związany ze sprzedażą towarów, jeżeli sprzedaż ta ma charakter nietypowy w odniesieniu do bieżącej działalności danego podatnika, a więc nie wymaga wykorzystywania towarów lub usług do użytku mieszanego w sposób proporcjonalny do uzyskiwanych w jej wyniku obrotów. Jak podkreślił rzecznik generalny w pkt 68 swej opinii, włączenie tych obrotów do obliczania części podlegającej odliczeniu zniekształciłoby jego wynik w tym sensie, że nie odzwierciedlałby on już odpowiedniego udziału w wykorzystaniu towarów lub usług na użytek mieszany dla działalności opodatkowanej i działalności zwolnionej z podatku.

25 W tych okolicznościach pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", w rozumieniu art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy nie może obejmować tych dóbr, których sprzedaż ma dla danego podatnika charakter zwykłej działalności gospodarczej. Zatem dla zainteresowanego nabycie, a następnie sprzedaż takich dóbr wymaga bieżącego wykorzystywania towarów i usług do użytku mieszanego. Gdy sprzedaż ta stanowi zwykłą i podlegającą opodatkowaniu działalność podatnika, należy uwzględnić uzyskany z niej obrót przy obliczaniu części podlegającej odliczeniu, ponieważ najlepiej odzwierciedla ona udział w wykorzystaniu na cele tej działalności towarów i usług na użytek mieszany, nie naruszając celu neutralności wspólnego systemu podatku VAT.

26 Jeżeli więc, jak w sprawie przed sądem krajowym, sprzedaż pojazdów stanowiących przedmiot umów leasingu po zakończeniu tych umów wykazuje charakter bieżącej działalności danego podatnika, który wykonuje ją w sposób zawodowy i regularny, to

byłoby sprzeczne ze wspomnianym celem neutralności podatkowej, gdyby podatnik ten nie był skutecznie zwolniony z części podatku VAT obciążającego koszty ogólne służące dokonaniu tej sprzedaży, a zatem wykonywaniu zwykłej opodatkowanej działalności gospodarczej. Wynika z tego, że obrót uzyskany z takiej sprzedaży nie może być uważany za wchodzący w zakres pojęcia „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", w rozumieniu art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy.

27 Wniosku tego nie może podważać okoliczność, że w ramach drugiej dyrektywy Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych — struktura i sposób stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 71, s. 1303, zwanej dalej „drugą dyrektywą") Trybunał uznał, że pojęcie „dóbr inwestycyjnych" znajdujące się w art. 17 akapit pierwszy tiret trzecie tej dyrektywy obejmuje dobra, które są wykorzystywane dla celów działalności gospodarczej, wyróżniają się trwałym charakterem i wartością oraz których koszty nabycia nie są księgowane zwyczajnie jako wydatki bieżące, lecz podlegają amortyzacji w ciągu kilku lat obrotowych (wyrok z dnia 1 lutego 1977 r. w sprawie 51/76 Verbond van Nederlandse Ondernemingen, Rec. s. 113, pkt 12).

28 W powołanej powyżej sprawie Verbond van Nederlandse Ondernemingen do sądu krajowego należało ustalenie, w świetle obowiązujących przepisów niderlandzkich, czy materiały biurowe o nieznacznej wartości mogły być uważane za dobra inwestycyjne, które na podstawie art. 17 drugiej dyrektywy mogły zostać wyłączone z uprawnienia do odliczenia podatku VAT przewidzianego przez tę dyrektywę. Nawet przy założeniu, że pojazdy nabyte przez przedsiębiorstwo w celu wykonywania działalności gospodarczej mogłyby stanowić dobra inwestycyjne w rozumieniu dokonanej w tym kontekście wykładni art. 17 drugiej dyrektywy, to z samych kryteriów wypracowanych przez Trybunał w tym wyroku nie można jednak wnioskować, że pojazdy te posiadają tę cechę dla celów stosowania art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy.

29 Ogólne wyłączenie z obliczenia części podlegającej odliczeniu towarów, które są wykorzystywane na cele działalności gospodarczej i wprawdzie wyróżniają się trwałym charakterem i wartością oraz których koszty nabycia nie są księgowane zwyczajnie jako wydatki bieżące, lecz podlegają amortyzacji w ciągu kilku lat obrotowych, bez wzięcia pod uwagę faktu, że ich sprzedaż po zakończeniu umów leasingu stanowi integralną część bieżącej działalności podatnika, byłoby bezpośrednio sprzeczne z celem neutralności wspólnego systemu podatku VAT.

30 Dlatego definicja dóbr inwestycyjnych zawarta w art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy, która ustala szczególny system obliczania części podlegającej odliczeniu, niekoniecznie pokrywa się z definicją utrzymaną w celu zastosowania ogólnego systemu odliczeń ustanowionego przez drugą dyrektywę.

31 Wykładnia przedstawiona przez Trybunał w powołanym powyżej wyroku Verbond van Nederlandse Ondernemingen nie jest zatem istotna dla udzielenia odpowiedzi na zadane pytanie.

32 Nie jest też istotna okoliczność, że art. 20 ust. 4 szóstej dyrektywy pozostawia państwom członkowskim określenie pojęcia dóbr inwestycyjnych.

33 Z jednej strony z brzmienia tego przepisu jasno wynika, że prawo przyznane państwom członkowskim dotyczy jedynie stosowania ust. 2 i 3 art. 20, który ustanawia system korekty odliczeń.

34 Z drugiej strony prawo to nie może być przyznane państwom członkowskim w celu stosowania zasad obliczania proporcji określonych w art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy, by nie stało w sprzeczności z wolą prawodawcy wspólnotowego wyrażoną w dwunastym motywie szóstej dyrektywy, zgodnie z którym część podlegająca odliczeniu powinna być naliczana w podobny sposób we wszystkich państwach członkowskich.

35 W tych okolicznościach system korekty odliczeń ustanowiony w art. 20 szóstej dyrektywy i szczególna zasada zawarta w jej art. 19 ust. 2 zdanie ostatnie, przewidując włączenie do obliczenia części podlegającej odliczeniu sprzedaży dóbr inwestycyjnych w ramach tego systemu korekty w art. 20 ust. 5 tej dyrektywy, nie mają wpływu na interpretację, jaką należy nadać pojęciu dóbr inwestycyjnych wyłączonych z obliczania części podlegającej odliczeniu na podstawie pierwszego zdania art. 19 ust. 2 tej dyrektywy, które to pojęcie powinno być określone w sposób autonomiczny i jednolity w całej Wspólnocie.

36 W świetle powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 19 ust. 2 szóstej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", nie obejmuje pojazdów, które przedsiębiorstwo leasingowe nabywa, tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym, w celu oddania ich w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umów leasingu, jeżeli sprzedaż pojazdów po zakończeniu tych umów stanowi integralną część zwykłej działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa.

W przedmiocie kosztów

37 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 19 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „dóbr inwestycyjnych, z których korzysta podatnik w swoim przedsiębiorstwie", nie obejmuje pojazdów, które przedsiębiorstwo leasingowe nabywa, tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym, w celu oddania ich w leasing, a następnie sprzedaży po zakończeniu umów leasingu, jeżeli sprzedaż pojazdów po zakończeniu tych umów stanowi integralną część zwykłej działalności gospodarczej tego przedsiębiorstwa.

Podpisy